

Mäyrä ja Kettu

Kirjoittanut: Alex Berg

Kuvat: Alex Berg

Tarina perustuu kirjoittajan omaan fantasiatarinaan joka kertoo siitä kuinka erillaisuuden ei pitäisi haitata ketään ja miten tärkeää on sekä rakkaus, että veljeys.

Inspiraatioina on toiminut luonto ja kirjoittajalle tärkeät eläintarinat.

Luku 1. Kevät on saapunut

Elipä kerran metsänreunassa Mäyrä-perhe kodikkaassa kolossaan tammipuun alla. Perheeseen kuuluivat mäyrä vanhemmat Tommi ja Flora, heidän poikansa Gabriel sekä Gabrielin pikkusisko Lilja.

Gabrielin perhe oli muuttanut juuri tuolle kololle noin vuosi sitten, kun Gabriel oli vielä pieni mäyränpoika ja hän sai sinä keväänä pikkusiskon. Kolo oli hyvin tilava. Huoneistoon kuuluivat ruokasali, kaksi makuuhuonetta, yksi vierashuone ja ruokavarasto. Gabrielin isä oli nähnyt paljon vaivaa tehdessään uudesta pesästä mukavan ja sopivan perheelleen, mutta hän rakasti ahkerointia. Äiti puolestaan piti kovasti ruuanlaitosta ja hän löysi lähes joka päivä jotain syötävää metsästä. Gabriel autteli mielellään vanhempiaan askareissa, mutta leikki myös uusien ystäviensä kanssa. Kun taas Lilja oli vielä liian pieni osallistumaan hommiin eikä hänen tarvinnut tehdä muuta, kun leikkiä kävyillä ja kivillä.

Nyt muutosta oli kulunut vuosi ja jälleen oli mäyrien aika herätä talviuniltaan. Mäyräthän tunnetusti nukkuvat koko talven, marraskuusta huhtikuuhun asti.

Ensimmäisenä ylös nousi Gabriel. Noustuaan sängystään hän meni kolon suulle, nuuhki hiukan ilmaa ja kömpi lopulta ulos auringonpaisteeseen. Että ilma tuntuikin lämpimälle ja niittykukat tuoksuivat jo nyt hänen nenässään. ”Aah, kevät on täällä taas.” hän huokaisi ihastuneena. Gabriel rakasti kevättä yli kaiken, koska silloin luonto oli kauniimmillaan ja Gabriel sai taas tavata ystäviään pitkästä ajasta.

Erityisesti hän odotti tapaavansa Maijaa, ikäistään kettutyttöä. Gabriel ja Maija olivat parhaat ystävykset ja he ovat tunteneet toisensa siitä asti, kun mäyrät muuttivat uudelle kololleen. Maija oli Gabrielin mielestä todella kaunis punaisine turkkineen ja Maijasta Gabriel oli todella hassu. Siksi he kai olivat tosi läheisiä toisilleen.

Myöhemmin, kun muu perhe oli herännyt, Flora laittoi runsaan aamiaisen. Kesän aikana perhe oli kerännyt sieniä ja hedelmiä ruokavarastoon ja nyt niistä oli paljon hyötyä. Kyllä heillä todellakin oli nälkä pitkän talviunensa jälkeen.

”No, mitä suunnitelmia sinulla on Gabriel?” Flora kysyi pojaltaan heidän syödessä.

”Aion tavata Maijan.” Gabriel sanoi ja kertoi, että heillä oli tapaamispaikka suuren kiven luona.

”Oih, Liljakin haluaa nähdä Maijan!” Lilja hihkui innoissaan. Hänkin piti Maijasta kovasti ja Maija oli muutenkin hauskaa leikkiseuraa pikku mäyrätytölle.

”Sepä olisi hauska idea.” Tommi sanoi. ”Ainakin minä ja äiti saamme valmistautua joka vuotiseen kevätjuhlaamme.” hän lisäsi. Joillakin eläimillä oli tapana kokoontua yhteen juhlimaan kevään tulon kunniaksi ja se vaati paljon valmisteluita.

Gabriel ei voinut muuta kuin suostua, koska jos Liljaa ei vahtinut hän saattoi joutua ties minkälaisiin vaikeuksiin.

Syönnin jälkeen Gabriel ja Lilja lähtivätkin kohti metsää suuren kiven luo.

”Älkää sitten menkö liian kauas ja vahdi siskoasi” Tommi huikkasi heille.

”Tottahan toki” Gabriel lupasi isälleen.

Maija odottikin heitä juuri suurella kivellä ja hän odotti milloin Gabriel tulisi.

”Kylläpä sillä pojalla kestää” Maija ajatteli ”En pidä odottelusta”.

Matka tosiaan kesti kauemmin, koska Gabrielin piti kulkea hitaammin, että Liljakin pysyisi perässä. Samalla he poimivat valkovuokkoja, joita Gabriel aikoi antaa Maijalle.

Perille päästyään Gabriel hiipi Maijan taaksen ja pani kädet tämän silmien eteen kysyen: ”Arvaa kuka?”

”Voi Gabriel” Maija naurahti ja halasi ystäväänsä kysyen sitten mikä tällä oikein kesti.

”Minun piti vahtia siskoani.” Gabriel selitti ja samana hetkenä Lilja juoksi nauraen Maijan luo ja rutisti häntä lujasti. Maija halasi takaisin ymmärtäen hyvin Gabrielin syyn olla myöhässä. Eikä häntä edes haitannut Liljan seura. Samassa hän näki kukkaset Liljan tassuissa ja kysyi: ”Mitä sinulla siinä on?”

”Keräsin nämä sinulle.” Lilja sanoi ja ojensi vuokot Maijalle.

”Minäkin tuota, keräsin niitä sinulle.” Gabriel sanoi ja ojensi omansa punastellen hieman.

”Voi kiitos, olette niin kultaisia molemmat” Maija kiitteli ja pussasi kumpaakin otsalle, mistä Gabriel punastui lisää.

Luku 2. Nimimerkit

Gabriel, Lilja ja Maija olivat viettäneet todella leppoisan aamupäivän yhdessä. Olitiin leikitty hippaa, oltu piilossa ja tietenkin kerrottu kuinka talvenvietto oli mennyt ja kaikkea. Kuitenkin Lilja alkoi pikkuhiljaa väsyä. Sitä paitsi olikin jo hänen päiväunien aika.

”Miedän pitää varmaan mennä kotiin.” Gabriel sanoi ottaen siskonsa reppuselkään. Sitten hän ehdotti Maijalle, että tämäkin lähtisi heidän mukaan ja jatkettaisiin leikkiä Gabrielin kotona.

”Sehän on tosi hyvä idea.” Maija sanoi myönteisesti ”Etsitään samalla se puu mihin olemme kaivertaneet nimemme” hän ehdotti. Gabriel ja Maija olivat kaivertaneet viime syksynä nimimerkkinsä kolon lähellä olevaan tammeen, ennen talviunille menoa, ja samalla vannoneet ikuista ystävyyttä toisilleen.

Perille päästyään Flora laittoi Liljan päiväunille ja Gabriel ja Maija saivat luvan mennä ulos. Ensiksi he suuntasivat läheiselle tammelle samalla tutkien runkoa löytääkseen nimimerkit. Pian Maija löysikin ne ja ne oli vieläkin tallella.

Gabriel ja Maija istuutuivat puun juurelle ja katsoivat toisiaan hiljaisuuden valjetessa hetkeksi aikaa. Tällainen tilanne saattaa tulla vain, kun on todella kaivannut toista ja nähnyt toisen pitkän ajan päästä uudestaan.

”Minulla oli sinua kova ikävä koko talven ajan” Maija lopulta sanoi hiljaa.

”Niin minullakin sinua. Näin sinusta koko talven unta” Gabriel vastasi ”Unessa me telmimme niityllä ja joskus lentelimme taivaalla” hän kertoi.

”Tosi hassua” Maija naurahti huvittuneena Gabrielin kertomalle unelle.

”Niin, mutta se oli ihanaa” Gabriel sanoi samalla kun silitti Maijan tassua.

Maija ei tuosta hätkähtänyt, hymyili vaan ystävälleen.

”Kuule Gabriel” hän sanoi sitten ja kysyi: ”Jos saisit päättää kenen kanssa menisit naimisiin, niin kuka se olisi?”

Gabriel nielaisi kuultuaan tuon kysymyksen. Hän ei ole koskaan tullut ajatelleeksi moista, etenkin parhaan ystävänsä aikana.

”No, tuota, en ole vielä päättänyt” hän sanoi hiukan hermostuneena ja kysyi puolestaan Maijalta: ”Tiedätkö sinä?”

”Luulen tietäväni” Maija sanoi räpytellen silmiään söpösti.

”Tunnenko hänet?” Gabriel kysyi johon Maija vastasi: ”Ehkä”.

Juuri sinä hetkenä paikalle lensi Roope korppi, Gabrielin ja Maijan toinen hyvä ystävä. Hän oli juuri ohilentomatalla ja päätti tulla tervehtimään ystäviään.

”Hei. Enkai häirinnyt teitä?” hän kysyi samalla, kun laskeutui lähellä olevalle kannolle.

”Et toki. Tässä vaan vähän juteltiin.” Gabriel sanoi punastellen ja Maija nyökkäsi.

”Vieläkö pidätte kevätjuhlat teillä?” Roope kysyi. Hän oli koko talven odottanut kevätjuhlaa, koska silloin sai syödä niin paljon kun jaksoi, kunhan jätti muillekin jotain.

”Tottahan toki. Ja aioikin kutsua sinutkin sinne” Gabriel sanoi ja kysyi sitten Maijalta: ”Kai sinäkin tulet sinne?”

”Ilman muuta. Ja äitikin lupasi tulla.” Maija sanoi. Hän oli jo aikoja sitten sopinut äitinsä kanssa, että he molemmat osallistuisivat juhlaan.

”Äitisi on tainnut hyväksyä ystävyystemme aina vaan paremmin” Gabriel tokaisi. Maijan äiti tosiaan ei aluksi oikeen pitänyt ideasta, että kettu ja mäyrä olisivat kavereita. Mutta muutti lopulta mielensä, kun hän tutustui mäyräperheeseen.

”Kyllä ja hänestä sinä olet tosi mukava mäyrä-poika” Maija sanoi hymyillen Gabrielille ja Gabriel hymyili takaisin.

Luku 3. Kevätjuhlat

Pian koitti suuri päivä. Oli viimein aika viettää kevätjuhlaa ja järjestelyitä oltiin tehty koko päivän.

Tommi oli nikkaroinut ison pöydän ja Flora oli kattanut sen täyteen monenlaisia herkkuja, porkkanakakkua, luumupiirakkaa ja salaattia.

Vieraita alkoi tulemaan pikkuhiljaa ja jokaisella oli mukanaan jotain syötävää, sille varalle ettei ruoka loppuisi kesken.

”Missä Maija viipyy? Hän lupasi tulla” Gabriel ihmetteli ja alkoi vähän huolestua.

”Hän tulee varmasti pian” Tommi sanoi pojalleen tosin ihmetellen itsekin mikä heillä kesti. Maijan piti tosiaan tulla äitinsä kanssa ensimmäisten joukossa, mutta tällä hetkellä he viipyivät.

Juuri sinä hetkenä Roope lensi paikalle hädissään.

”Huh, luojan kiitos, että löysin sinut Gabriel” Roope sanoi hengästyneenä.

Roope kertoi Gabrielille, että Maijan äiti sairastui juuri samana päivänä ja, että Maijan oli pakko jäädä kotiin hoitamaan häntä eikä siksi voinutkaan tulla.

Gabriel oli todella pettynyt ja hän toivoi, että Maija ja hänen äitinsä pärjäilivät.

”Mitä jos menisit auttamaan Maijaa?” Tommi ehdotti. Hänestä olisi parasta jos nuori Maija saisi apua äitinsä ja kotitöiden hoitamisessa. Samalla kumpaakaan ei harmittaisi se, että toinen ei päässyt juhlaan.

”Veisit samalla hänelle palan luumupiirakkaa ja porkkanakakkua. Se voisi piristää häntä” Flora ehdotti. Gabrielin mielestä se oli mainio idea. Joten hän otti ison palan piirakkaa ja kakkua mukaansa ja lähti kohti Maijan koloa, joka oli keskellä metsää. Liljakin olisi halunnut mukaan, mutta äiti sanoi, että Gabrielin oli ehkä parempi olla Maijan kanssa kaksin.

Gabriel käveli läpi hämärän ja vähän pelottavan metsän. Hän pelkäsi hiukan, mutta hän oli jo tottunut metsään ja tiesi myös, ettei kaikki ollut sitä miltä näytti pimeässä.

Kun hän saapui Maijan kololle, Maija otti hänet iloissaan vastaan. Hän olikin jo kaivannut ystävänsä seuraa näin kovana hetkenä.

”Anna anteeksi, etten päässytkään tulemaan” Maija pahoitteli

”Ei se mitään, Roope kertoi kaiken.” Gabriel sanoi ja kysyi mikä oli Maijan äidin vointi. Maija kertoi, ettei se ollut mitään liian vakavaa, pelkkä vilustuminen. Mutta Maija ei halunnut jättää sairasta äitiään yksin, kun tämä lepäsi nuhasena vuoteessaan.

”On tosi ihanaa, että tulit” Maija sanoi huojentuneena ja ilahtui enemmän, kun näki Gabrielin tuomiset. Maija keitti heille vatukkamehua ja yhdessä he nauttivat sen kanssa kakkua ja piirakkaa.

”Eikai juhlat menneet pilalle, nyt kun sinäkin jäit niistä paitsi?” Maija kysyi Gabrielilta.

”Ei tietenkään. Olet ystävänä, enkä jätä ketään pulaan tuosta vaan” Gabriel sanoi Maijalle ja silitti hellästi tämän tassua.

Syönnin jälkeen Gabriel auttoi Maijaa siivoamaan jäljet ja sitten he päättivät maalata, mikä oli tarpeeksi hiljaista ettei se häirinnyt Maijan äitiä. Heillä oli todella mukavaa yhdessä.

Juhlaväki nautti runsaasta ateristiasta. Aikuiset vaihtoivat kuulumisia ja lapset leikkivät hauskoja leikkejä ja aika kului todella nopeasti.

”Missähän Gabriel kuhni? Alkaa olla jo myöhä” Flora mietti samalla kun laittoi Liljan nukkumaan juhlien päätyttyä.

”Hän on varmaan jäänyt sinne yöksi” Tommi arveli ”Ehkä hänen olisi parempi niin.”

”Ehkä olet oikeassa. Onhan hänellä kerrankin hauskaa Maijan kanssa” Flora sanoi tosin hiukan huolestuneena.

Gabriel ja Maija eivät tosiaankaan huomanneet ajankulua samalla kun he touhusivat yhdessä kaikenlaista.

Juuri kun Gabriel oli aikeessa tehdä lähtöä hän huomasi, että metsään oli tullut jo niin pimeää, ettei hän nähnyt juuri mitään.

”Mitä minä nyt teen? Ulkona on liian pimeää enkä tiedä mitä siellä liikkuu.” Gabriel sanoi harmistuneena. Hän ei tuntenut metsää pimeässä ja häntä tiesi, että äiti ja isä huolestuisivat.

”Mikset jäisi yöksi?” Maija ehdotti ”On liian vaarallista liikkua pilkkopimeässä.” hän lisäsi

”Kävisikö se päinsä?” Gabriel kysyi. Hän ei ole ennen ollut yötä poissa kotoa.

”Tottakai. Meillä tosin ei ole vierassänkyä. Joten tuskimpa haittaa jos...” Maija sanoi hiukan ujostellen ideaa, että Gabriel nukkuisi hänen vieressä.

”Eipä kai” Gabriel sanoi punastuen pelkämästä ajatuksesta samalla ajatellen, ettei tämä varmaan haittaisi äitiä ja isää.

Pian he kömpivät vuoteeseen ja Gabrielista tuntui niin mukavalta, että hän nukahti melkein heti, kun Maija toivotti hänelle hyvät yöt. Maija ei tosin nukahtanut heti, koska häntä huvitti kovasti Gabrielin kuorsaus, joka kuulosti ihan pikkupossulle. Samalla Gabriel kietoi tassunsa Maijan ympärille, mutta se ei Maijaa haitannut, hän vaan kietoi puolestaan häntänsä Gabrielin ympärille. Olo oli todella rento ja mukava.

Luku 4. Jännä tunne

Seuraavana aamuna Gabriel heräsi hämmästyneenä siitä, että olikin vieraassa sängyssä. Sitten hän muisti mitä eilen tapahtui.

”Tulin tänne Maijan luo viime iltana ja jäin sitten yöksi tänne.” Gabriel ajatteli itsekseen samalla huomaten, että Maija ei ollut enää hänen vierellään. Joten Gabriel nousi sängystä ja suuntasi ruokasalia, jossa Maija laitteli jo aamupalaa. ”Huomenta Gabriel. Sinäpä nukut sikeästi.” Maija sanoi kantaen pöytään pähkinöitä.

”Kauanko olet ollut hereillä?” Gabriel kysyi samalla kun raapi selkäänsä unenpöpperössä.

”En kovin kauan. Sopivan ajan.” Maija sanoi hymyillen ja kehotti Gabrielia ottamaan aamupalaa. Gabrielia ei tarvinnut kahdesti kärkeä ja hän alkoi ahmia pähkinöitä.

Sinä hetkenä Maijan äiti tuli ruokasaliin. Hän oli nyt paljon pirteämpi ja jaksoi jo nousta sängystä.

”Äiti!” Maija hihkaisi ilahtuneena ja kysyi kuinka äiti voi.

”Paljon paremmin, kiitos kultaseni.” sanoi Maijan äiti, jonka nimi oli Madonna. Samassa Madonna huomasi Gabrielin ja kysyi mikäs pojan tänne lennätti.

”Hän tuli seurakseni kun olit sairas ja hän jäi jopa yöksi.” Maija kertoi ”Meillä oli tosi hauskaa.”

”Sepä mukavaa kuulla.” Madonna sanoi tyytyväisenä tietäen samalla, että Gabrielista oli varmasti paljon apua Maijalle. ”Olet tosi kiltti Gabriel.” hän lisäsi mikä sai Gabrielin hymyilemään.

Seuraavan parin päivän ajan Gabriel oli uppoutunut ajatuksiinsa niin ettei hän voinut oikein syödä tai nukkua. Hänellä oli sisällään jännä tunne, muttei hän tiennyt mitä se oli. Se tuntui sekä hyvälle, että jännälle. Myös hänen vanhempansa alkoivat huolestua, kun poika oli ollut viimeaikoina kummallinen.

”Vaivaakohan Gabrielia jokin?” Tommi ihmetteli, kun Gabrielille ei taaskaan oikein maistunut aamiainen ja tämä oli painunut ulos kävelyille.

”En minä tiedä. Mutta hän ei todellakaan ole oma itsensä” Flora sanoi ihmetellen itsekin pojan käytöstä.

”Pitäisikö meidän kysyä häneltä asiaa?” Tommi ehdotti, mutta Flora oli sitä mieltä, että poika tarvitsi vielä hetken aikaa, jos hänellä oli vaikka jokin suuri salaisuus tai jotain.

Gabriel oli juuri sinä hetkenä saapunut aukealle niitylle, jossa kasvoi kauniita kukkia. Tämä oli hänen suosikki miettimispaikka, koska täällä juuri kukaan ei häirinyt häntä. Samalla hän keksi: ”Minäpä teen kaulakorun Maijalle kukkasista”.

Niinpä hän alkoi hommiin. Hän keräsi kasaan kauniimmat kukat mitä löysi ja ei mennyt kauan kun hän oli jo valmis. Ja aivan viime hetkellä, sillä Maija oli saapumassa itsekkin niitylle. Mutta hän ei ollut yksin, sillä hänen mukanaan oli nuori sudenpentu uros. Tämä antoi Maijalle juuri kukkia mikä sai Gabrielin hämilleen.

”Maijahan sanoi kerran tietäneensä jonkun jonka naida isona. Olisiko se tuo susi?” Gabriel mietti itsekseen. Mutta ei hän toisinaan edes tuntenut tuota nuorta sutta.

Samassa Maija huomasi Gabrielin ja ilahtui kovasti, kuten aina. Gabriel piilotti nopeasti kukkaseppeleen selkensä taakse.

”Mikä yllätys, että saavuit itsekkin tänne” Maija sanoi halatessaan ystäväänsä, mistä susi ei tosin tykännyt.

”Mitäs tämä meinaa?” tämä kysyi nyrpeänä.

”Tämä on Gabriel, hyvä ystäväni” Maija sanoi ja esitteli samalla sudenkin Gabrielille: ”Gabriel, tämä on Valtteri. Tapasimme toisemme viime talvena”

”Ai. H-hauska tavata” Gabriel sanoi samalla ojentaen tassua Valtterille, joka tosin vaan läpsäisi tassua sanoen: ”Sitä samaa”.

Maija kertoi Gabrielille siitä kuinka Valtteri oli viime talvena auttanut hänet pois avannosta ja kuinka heillä oli hauskaa ja kuinka nopeasti talvi kului hänen kanssaan. Gabriel kuunteli Maijan kertomusta samalla tunsien uutta outoa tunnetta. Tällä kertaa se ei ollut mikään hyvä tunne ja se sai hänet tuntemaan itsensä hiukan haikeaksi. Oikeasti se oli juurikin mustasukkaisuutta, mutta sitähän Gabriel ei ihan tiennyt.

”Mikset ole kertonut minulle ystävästäsi aikaisemmin?” Gabriel kysyi.

”Koska Valtteri oli juuri sinä hetkenä muualla ja en ollut ihan varma koska hän palaisi” Maija selitti samalla huomaten, että Gabriel oli vähän vaisun oloinen. Mutta ennen kun Maija ehti kysyä Gabrielilta mitään, Valtteri alkoi esittämään upeita temppuja. Hän seisoj etutassuillaan, teki kärrynpyöriä ja hyppi takaperinvoltteja. Maija taputti innostuneena tassujaan, mutta Gabriel ei ollut oikein mielissään.

”Eikö ollutkin upeaa?” Valtteri kysyi, kun oli lopettanut temppunsa.

”Todellakin oli” Maija hihkui ja oli aikeessa kysyä samaa Gabrielilta, mutta tämä olikin jo kadonnut. Maija oli kummissaan ja ihmetteli minne tämä oli kadonnut.

”Nääh, hän varmaan meni kotiin. Ainakaan hän ei ole tiellä” Valtteri sanoi välinpitämättömästi ja tarttui Maijaa tassusta sanoen: ”Mennään me muualle ja annetaan hänen olla”

Silloin Maija järkyttyi suunnattomasti. Kuinka Valtteri kehtasi olla tuollainen Maijan ystävää kohtaan?

”Etkö sinä yhtään välitä toisten tunteista?” Maija kysyi riuhtoen tassunsa irti.

”Halusin vaan, että tekin tutustuisitte toisiinne ja olisimme ystäviä kummatkin” hän lisäsi tuohtuneena.

”Miksi minä kaveerais mäyrän kanssa?” Valtteri kysyi halveksivasti. ”Kettu ja susi on minusta paljon parempi parivaljakko”

”Sitten saat etsiä toisen ketun seuraksesi” Maija sanoi nostaen kuononsa pystyyn ja lähti etsimään Gabrielia jättäen Valtteri hämmentyneenä taakseen.

”Hyvä on sitten, mutta muistakkin, että takaisin ei ole tulemista” Valtteri huusi Maijan perään.

Maija huhui Gabrielia, mutta mäyrä ei vastannut tälle. Joten Maija meni mäyrien kololle katsoakseen oliko hän palannut kotiinsa. Silloin hän löysi Gabrielin tammen alta. Tämä istui nimimerkkien alla ja katsoi surullisena sepeleettään eikä edes huomannut Maijaa.

Maija meni lähemmäs ja kutitti tämän korvaa. Gabriel katsoi ylöspäin ja viimein huomasi Maijan.

”Kas vain. Mitä sinä täällä?” Gabriel kysyi katsoen Maijaa.

”Etsin sinua höppänä” Maija sanoi istuutuen tämän vierelle.

”Minnekkäs Valtteri meni?” Gabriel kysyi ”Loppuiko hänen tempus kesken?”

”Ihmettelin vaan minne katosit” Maija selitti ja kysyi: ”Olitko sinä kenties kateellinen?”

”Minä tuota... öh...” Gabriel änkytti epävarmana, mutta vaikenen kun Maija tarttui hellästi tämän tassuihin sanoen: ”Voi Gabriel, ei se ollut sitä miltä näytti”

”Eikö?” Gabriel kysyi hämmästyneenä katsoen Maijaa silmiin.

”Valtteri saattaa olla ketterä ja hyvä puhumaan, muttei hän todellakaan ole yhtä kiltti kuin sinä” Maija vakuutteli ”Pidän enemmän sellaisista eläimistä”.

Gabriel tuskin uskoi korviaan. Hän tajusi viimein mitä tämä tunne oli ollut koko ajan.

”Kenelle tuo muuten on? Tosi kaunis” Maija kysyi nähtyään Gabrielin sepeleen.

”No, sinulle” Gabriel sanoi ujosti ”Osoituksena siitä kuinka kaunis ja mukava sinä olet” hän lisäsi laittaessaan sepeleen kettutyön kaulalle.

Maija ei tiennyt mitä sanoa. Hän ilahtui niin kovasti lahjasta, että hän rutisti Gabrielia lujasti ja pussasi tätä poskelle, mikä sai Gabrielin punastumaan korviaan myöten.

”Vau, mistä hyvästä tuo oli?” hän kysyi pidellen poskeaan.

”Kiitokseni lahjasta” Maija sanoi hymyillen somasti. ”Sitä paitsi... haluaisin olla sinulle muutakin kuin ystävä” Maija tunnusti. Gabriel oli aivan yllättynyt. Selvästi hänen ja Maijan tunteet oli molemminpuoleiset ja sitä ei enää tarvinnut hävetä.

”Oletko tosissasi?” Gabriel kysyi ja Maija nyökkäsi.

Sinä hetkenä Gabrielia ja Maijaa ei kiinnostanut mikään muu kuin toistensa seura ja heistä tuntui, kun he olisivat maailman onnellisimmat eläimet.

Heidän tietämättä Tommi ja Flora katsoivat heitä syrjästä kulkiessaan ohi sattumalta.

”Nyt tiedän mitä se kaikki oli” Tommi kuiskasi vaimolleen.

”Nuo kaksi taitavat olla rakastuneita” Flora kuiskasi takaisin. ”Tulee ihan nuoruuden ajat mieleen” hän huokaili hymyillen.

”Ei häiritä nuorta paria, vai mitä rakas?” Tommi kuiskasi ja Flora nyökkäsi poistuen miehineen kololle jättäen nuoren parin kaksistaan.

Myöhemmin Gabriel saattoi Maijan kotikoloonsa, koska ilta alkoi jo hämärtää ja oli muutenkin pian aika palata kotiin.

”Näemmehän huomenna uudestaan?” Gabriel kysyi Maijalta.

”Ehdottomasti. Mutta pidetäänhän tämä äskeinen salassa toistaiseksi?” Maija ehdotti. Hän ja Gabriel eivät olleet vielä täysin varmoja mitä muut ajattelisivat siitä, että kettu ja mäyrä olisivat yhdessä.

”Pidetään vaan.” Gabriel sanoi ja otti vielä Maijaa tassuista. He katsoivat hetken tosiaan ennen kuin toivottivat toisilleen hyvää yötä ja sitten Gabriel lähti kotiin päin. Hän ei aavistanut, että Valtteri oli tarkkailut häntä ja Maijaa.

”Vielä minä näytän tuolle mäyrälle, lopullisesti” Valtteri ajatteli itsekseen, muttei tiennyt vielä mitä tekisi. Mutta hän vielä ajatteli keksivänsä jotain millä saisi Maijan itselleen ja kuinka nöyryyttää Gabrielia.

Luku 5. Myllytonttu

Oli kulunut jo parisen viikkoa siitä, kun Gabriel ja Maija aloittivat romanttiset välit. Heillä oli todella hauskaa yhdessä ja mikään ei tuntunut pilaavan heidän välejä. Tietysti Valteri susi yritti härnätä heitä, kun he halusivat olla keskenään, mutta siitä eivät Gabriel ja Maija välittäneet.

Pikkusisko Lilja puolestaan ei oikein pitänyt isoveljen uudesta vaiheesta Maijan kanssa. Lilja kyllä piti edelleen Maijasta ja leikki Gabrielin ja Maijan kanssa, mutta se ei ollut sama asia silloin, kun Gabriel halusi joskus olla Maijan kanssa ihan kaksin. Joskus Lilja tunsu itsensä jopa yksinäiseksi vaikka hänellä olikin äisi ja isä seuranaan. Mutta eniten hän kaipasi isoveljeään joka sai hänet aina nauramaan.

Eräänä aamuna Lilja leikki äitinsä kanssa käpyjen tarkkuusheittelyä. Lilja oli aika taitava heittämään, vaikka olikin vielä pieni.

Kun lopulta Lilja kyllästyi leikkiin hän halusi mennä metsään tutkimusretkelle Mitä hänen oli tapana tehdä Gabrielin kanssa joskus.

”Metsään yksin?” Flora sanoi hiukan kauhistuneena ajatuksesta, että pikku Lilja menisi yksinään metsään ilman, että tunsu metsää kovin pitkälle. ”Jos kuitenkin lähtisit isin kanssa, kun hän palaa hakemasta vettä?” hän ehdotti Liljalle. Mutta Lilja ei olisi halunnut odottaa, sillä hän tiesi, että isovelikin oli metsässä Maijan kanssa.

”Tahdon isoveljen” Lilja sanoi murjottaen.

”Hän kyllä tulee pian takaisin. Ole vain kärsivällinen” Flora rauhoitteli ja päätti, että jos he ottaisivat nyt välipalaa.

Kun äiti oli mennyt sisälle hakemaan purtavaa Lilja lähti samantien juoksemaan pitkin metsään menevää polkua, josta hän tiesi Gabrielin menneen. Se oli tietenkin tuhmasti tehty, mutta ei Lilja voinut sitä ymmärtää.

Hän juoksi yhä syvemmälle metsään huhuillen samalla Gabrielia: ”Gabriel! Isoveli!” mutta kukaan ei vastannut. Samassa Lilja huomasi, että hän oli tullut paikkaan mitä hän ei edes tuntenut. Hän oli aikeessa lähteä samaa tietä takaisin, mutta hän ei enää nähnyt polkua. Lilja nuuhki ympärilleen selvittääkseen oliko lähellä tuttua hajua. Ei ollut! Silloin Liljaa alkoi pelottaa. Hän huusi apua ja toivoi, että joku kuulisi hänet.

Puunoksalla nukkui pöllö päiväuniaan. Liljan huuto ja itku oli herättänyt sen. ”Mitä sinä siellä huudat? Eikö täällä saa hetkeäkään nukkua?” pöllö kysyi tuohtuneena herätyksestä.

”Olen eksyksissä enkä osaa takaisin” Lilja nyyhkytti ja kysyi tiesikö pöllö missä oli iso tammi jonka alla hänen kolonsa oli. Pöllö vaan mumisi jotain itseksensä. Se olisi halunnut nukkua kaikessa rauhassa ja nyt oli tuollainen mäyränpentu häiritsemässä.

”No, meneppäs siitä. Vaikkapa järveen” se sanoi lopulta toivoen, että Lilja jättäisi hänet vihdoin rauhaan.

Lilja kiitti pöllöä ja lähti etsimään järveä. Kuljettuaan jonkin aikaa hän lopulta tuli suuren järven rannalle. Lilja kumartui katsomaan järven pintaa kummastellen samalla omaa kuvajaistaan. Ihan kuin siellä olisi ollut toinenkin mäyrä. Lilja kurottautui yhä lähemmäs ja lähemmäs, kunnes hän lopulta putosi veteen. Lilja-parka polki jaloillaan ja huitoi tassuillaan epätoivoisesti huutaen apua. Mutta vaikka hän kuinka pyristeli, hän ei osannut uida ja vesi oli liian syvää pienelle mäyrälle.

Silloin Lilja kuuli kuinka joku huusi rannalta: ”Tartu tähän!” ja samana hetkenä köysi lensi Lilja vierelle. Lilja tarttui köyteen ja hän tunsu kuinka joku veti häntä rannalle. Kun Lilja oli kuivalla maalla hän näki pienen, noin mäyrän kokoisen, pitkäpartaisen ukkelin edessään. Aluksi Lilja pelästyi, mutta ukkelin ystävällinen ele rauhoitti häntä.

”Kuinka sinä järveen tipuit? Järven reunat ovat petolliset. Etkai vaan liukastunut?” ukkeli kysyi samalla kun kietoi kuivan huovan Liljan ympäri.

”En, vedessä oleva mäyrä kiskoi minut veteen, kun kurkotin sitä kohti” Lilja kertoi tärysten kylmästä.

”Taisit vain nähdä kuvajaisesi” ukkeli arveli. Sitten hän kysyi kuka tämä pikku-mäyrä oikein oli.

”Olen Lilja” Lilja kertoi ja kysyi vuorostaan ukkelin nimeä.

”Olen ihan Tonttu vaan” Tonttu sanoi ”Asun tuossa lähellä olevassa vesimyllyssä”

”Vesi... mikä?” Lilja kysyi ihmetellen.

”Vesimylly, vanha ihmisten rakentama rakennus” Tonttu selitti ”Siellä ennen vanhaan jauhettiin viljaa jauhoiksi ja niistä leivottiin leipää”.

”Nam, kuulostaa hyvälle” Lilja sanoi lipoen huuliaan ja sitten hän aivasti.

”Oijoi. Sinut on saatava lämpimään ennen kuin vilustut” Tonttu sanoi taluttaen Liljan sisälle vesimyllyyn. Siellä hän sytytti tulen kaminaan ja tarjosi pikku mäyrälle lämmintä hunajavettä.

Lilja katsoi ympärilleen ihmeissään. Mylly oli aivan erillainen kuin hänen kotikolonsa.

”Onko tämä mylly sinun?” hän kysyi Tontulta.

”On, kun asun täällä. Olen ollut tämän myllyn haltija jo kaksisataa vuotta” Tonttu kertoi. ”Minä ja Veljeni asuimme täällä silloin, kun täällä vielä oli ihmisiä.”

”Missä veljesi ovat?” Lilja kysyi vilkuillen ympärilleen.

”He muuttivat pois pohjoiseen ihmisten mukana. Itse en halunnut jättää myllyä oman onnensa nojaan” Tonttu kertoi selittäen samalla kuinka hän oli pitänyt myllyä kunnossa jo vuosien ajan.

”Kaipaatko veljiäsi?” Lilja kysyi ja Tonttu nyökkäsi: ”Joskus, mutten ehdi surra heitä, kun on muutakin tekemistä”.

Kun Lilja oli juonut juomansa, Tonttu sanoi: ”Nyt minä saatan sinut kotiin. Sinua varmaan jo etsitään”

”Toivon ettei isi ja äiti suutu. Lähdin metsään luvatta” Lilja sanoi varovasti.

”Tuskinpa nyt ihan pahasti” Tonttu arveli aatellen, että Liljalle oli vaikea olla vihainen.

Juuri sinä hetkenä Gabriel ja Maija olivat palanneet retkeltään ja hekin saivat kuulla, että Lilja oli kadonnut. Flora oli todella huolestunut ja hän pelkäsi jo pahinta. Gabriel puolestaan syytti itseään, koska hän ei ole antanut kylliksi huomiota pikkusiskolleen ja siksi tämä karkasi.

”Älä huoli. Hän kyllä löytyy” Maija rauhoitteli ystäväänsä.

He päättivät yhdessä lähteä etsimään Liljaa. Mutta juuri, kun he olivat aikeessa astua metsään, kuului iloinen kikatus läheltä. Se oli Lilja. Hän juoksi perheensä luo onnellisena Tonttu perässään. Flora otti Liljan ilosta itkien syliinsä ja halasi häntä lujasti.

”Voi kultaseni sait meidät huolestumaan täysin” hän sanoi katsoen tyttärtään silmiin.

”Anteeksi. Olet vihainen vai mitä?” Lilja kysyi katuvalalla äänellä. Flora vain pudisti päätään ja sanoi: ”Mutta älä enää koskaan tee noin. Ethän?”

”En tee.” Lilja lupasi ja halasi äitiään uudestaan. Sitten Gabriel tuli halaamaan Liljaa ja sanoi: ”Kuule, olen pahoillani, että sain sinut tuntemaan itsesi yksinäiseksi”. Maijakin tuli halaamaan pikku-Liljaa.

”Ensi kerralla otamme sinut mukaan retkillemme, jos siis haluat” hän lupasi ja Lilja ilahtui siitä kovasti.

Sitten he huomasivat Tontun joka seisoj hiukan kauempana.

”Olemme kovin kiitollisia, että löysitte tyttäreemme” Tommi sanoi Tontulle kiitollisena toivoen ettei lapsesta ollut vaivaa.

”Eipä kestä. Autan mielelläni metsän asukkaita” Tonttu sanoi vaatimattomasti ja lisäsi, että koko perhe olisi aina tervetullut hänen vesimyllylleen. Sitten hän poistui kuin taikaiskusta. Tontuthan ovat tunnettuja taioistaan.

”Minunkin pitää tästä mennä. Äiti varmaan jo odottaa minua” Maija sanoi ja toivotti hyvät jatkot lähtien juoksemaan kotiin päin.

”Lilja. Paras uutinen on, että sinä olet taas kotona” Flora sanoi tyttärelleen suudellen tämän nenää.

”Ja nyt saat kertoa meillekin mitä olet kokenut metsässä.” Tommi sano samalla kun koko perhe palasi kololleen. Gabrielkin oli halukas kuulemaan siitä. Tällä tavalla päättyi Liljan ensimmäinen retki metsässä.

Luku 6. Ilveksen hyökkäys

Kevät oli viimein muuttunut kesäksi. Puissa oli jo isot lehdet ja aurinko paistoi kuumasti. Nurmikolla oli paljon kukkia ja linnut lauloivat puissa.

Gabriel, Maija ja pikku-Lilja makasivat nurmikolla ja katselivat pilviä. Heillä oli melko tylsää. Kaikkea on jo tehty: oltu piilosilla, leikitty hippaa, pelailtu kivillä ja kaikkea.

”Pitkästyttävää.” Maija huokaili katsoen taivaalle ”Meidän pitäisi tehdä jotain”.

”Mitä esimerkiksi? Olemme tehneet kaikkea.” Gabriel sanoi. Hän oli yrittänyt laskea pilviä, mutta sekosi laskuissa päästyään viiteentoista.

”Minä tiedän! Etsitään jotain syötävää” Lilja keksi yht’äkkiä. Mutta Gabriel sanoi, että hehän söivät juuri ja Lilja oli unohtanut sen melkein.

Samana hetkenä Tonttu, joka oli tullut vierailulle, tuli lasten luo kysyen: ”Kas, mitäs te lapset teette?”

”Ei mitään, ollaan vaan.” Gabriel sanoi ”On niin tylsää”.

”Tylsää? Näin kauniina päivänä?” Tonttu ihmetteli.

”Emme keksi mitään tekemistä.” Maija sanoi ja Liljakin ehdotti, että Tonttu keksisi heille tekemistä.

Tonttu mietti hetken ja sitten hän keksi: ”Nyt minä tiedän. Seuratkaa minua”.

Lapset olivat vähän ihmeissään. Mitä Tonttu oikein oli keksinyt. He kuitenkin seurasivat Tonttua, joka johdatti heidät syvälle kuusimetsään. He kulkivat tovin, kunnes tulivat kalliolle, jossa oli luola. Tuollaista lapset eivät olle ennen nähneet.

”Perillä ollaan” Tonttu sanoi, kun he saapuivat luolan suulle.

”Ihka oikea luola” Gabriel sanoi hämmästyneenä. Luola oli aivan erillainen kuin perus kolo ja se näytti johtavan tosi pitkälle.

Tonttu sitoi köyden lähellä olevaan puuhun ja sytytti lyhtynsä pidellen yhä köyttä kädessä.

”Täältä voitte löytää vaikka mitä, mutta pysykää minun lähellä ettette eksy”

Tonttu komensi lapsia. Gabriel ja Maija ottivat kummatkin Liljaa kädestä niin, että Lilja oli heidän välissä ettei häntä pelottaisi.

Sitten Tonttu johdatti heitä sisälle luolaan valaisten tietä lyhdyllä. Mikä näky lapsia odottikaan. Luolan seinissä oli merkillisiä maalauksia erikoisista olioista.

”Nämä ovat alkukantaisten ihmisten tekemiä luolamaalauksia” Tonttu kertoi

”Tähän he ovat maalanneet kokemansa ja näkemänsä asiat. Sekä myös omat mielikuvitusolionsa”.

”Ihmeellistä” Maija ja Gabriel hämmästelivät yhteen ääneen. Mutta Liljaa vähän karmi synkkä luola.

”Eikai täällä vain ole aaveita?” hän kysyi pelokkaana.

”Ei tietenkään. Aaveita ei ole olemassakaan” Tonttu sanoi.

”Sinä olet oikea jänishousu” Gabriel naurahti.

”Enkä ole! En vaan pidä pimeästä” Lilja sanoi tuhtuneena.

”Äläs nyt, Gabriel vaan pilaili” Maija rauhoitteli pikkuista. Mutta sitten he kuulivat korviahuumaavaa ääntä. Se oli kuin ison kummituksen ulvontaa. Lapset jähmettyivät kauhusta.

”Apua, aave!” Gabriel huusi peloissaan.

”Hui, äkkiä piiloon!” parkaisi Maijakin. Lapset lähtivät kiireesti kiven taakse piiloon.

Mutta Tonttu ei pelästynyt. Hänestä tässä oli jotain kummallista. Sitten siinä samassa alkoi kuulua naurua aivan läheltä. Gabriel ja Maija olivat kummissaan, mutta Lilja oli vieläkin peloissaan.

Tonttu suuntasi lyhtysä naurun suuntaan. Ja kukas siellä olikaan? Itse Valteri susi joka oli saapunut luolaan ennen heitä ja päättänyt hiukan pelotella heitä.

”Taisimpa löytää sen aaveenne” Tonttu tokaisi ja pian lapsetkin huomasivat kuka oli syypää.

”Vaikea uskoa, että menitte tuohon lankaan” Valteri nauroi pilkallisesti ja oli kuolla nauruun.

”Tuo ei ollut yhtään hauskaa, minä säikähdin!” Gabriel sanoi vihaisena ja Maijakin sanoi että se oli ruma tempu.

”Olette täysiä pelkureita” Valteri sanoi yhä naureskellen, mutta vaiken, kun Tonttu tarttui häntä korvasta ja sanoi nuhtelevasti: ”Et saisi pelotella toisia tuolla tavalla, vaikka oletkin susi”. Sitten Tonttu käski Valterin painua kotiinsa ja miettiä tekojaan. Valteri poistuikin luolasta yhä ajatellen kuinka typerää oli säikähtää pientä ulvontaa.

”Aika ilkimys tuo Valtteri” Maija sanoi katsoen närkeäntyneenä Valtterinperään. Gabriel rauhoitteli yhä Liljaa joka oli pelästynyt kaikkein eniten pelottavaa ääntä.

”Hänelle pitäisi antaa kunnan opetus” Gabriel sanoi samalla, kun iski nyrkkiään avokämmenelle. Mutta Tonttu sanoi ettei se kannata.

”Väkivalta ei ratkaise mitään. Eikä se tekisi hyvää sydämmelle” hän sanoi ja kertoi, että oli muitakin keinoja voittaa kiusaaja.

”Tahdon äidin luo” Lilja sanoi itkuisena ja Tonttu arveli, että olikin jo aika palata kotiin. Niinpä porukka kömpi ulos luolasta ja he olivat aikeessa suunnata kotiin päin, mutta sitten he kuulivat taas ulvontaa. Tällä kertaa se kuulosti pelokaalta ja kuin avunhuudolta.

”Valtteri varmaan taas” Gabriel arveli.

”Varmaan teeskentelee taas” Maijakin tuumaili.

”Minsuta tuntuu, että hän on pulassa” Tonttu puolestaan aprikoi ja hän käski muita tulemaan perässä. Gabriel, Maija ja Lilja eivät voineet muuta kuin totella, vaikka he eivät olisi halunneet uskoa koko juttua.

Valtteri oli tosissaan joutunut vaaraan. Naaras ilves nimeltä Ruth oli ajanut häntä takaa. Ja nyt hän oli saanut tämän kiinni ja oli aikeessa syödä hänet. Valtteri ulvoi epätoivoisesti apua, mutta Ruth vaan nauroi väittäen ettei kukaan kuulisi häntä.

Tonttu, Gabriel, Maija ja Lilja olivat juuri lähistöllä ja he huomasivat mikä oli tilanne.

”Tiesin, että hän on pulassa, mutta että noin pulassa” Tonttu sanoi.

”Voimmeko auttaa häntä?” Maija kysyi huolestuneena. Vaikka hän ei pitänyt Valtterista niin hän ei todellakaan halunnut tämän joutuvan syödyksi.

”Meidän täytyy tehdä jotain ja pian” Gabriel sanoi tosin tietämättömänä siitä mitä tulisi tehdä. Sitten Tonttu sai idean: He kaivaisivat kuopan ja sitten heittelisivät käpyjä päin ilvestä saadakseen tämän huomion jolloin tämän putoaisi kuoppaan eikä pääsisi sieltä pian pois.

”Meidän pitää toimia nopeasti” Tonttu sanoi ja näytti Maijalle ja Gabrielille mistä kaivaa. Mitä kaivamiseen tulee niin mäyrä ja kettu ovat siinä paras parivaljakko.

Kun kuoppa oli valmis, lapset alkoivat heittämään käpyjä kohti Ruthia. Tämä suuttui siitä niin, että oli loikkaamassa heidän kimppuun. Mutta sinä hetkenä lapset kyyristyivät ja ilves putosi suoraan kuoppaan.

”Päästäkää minut pois täältä!” Ruth huusi vihaisena, mutta Tonttu sanoi, että hän saisi miettiä siellä tekojaan ja, että olisi ensikerralla tarkempi kenen kimppuun hyökkää.

Valtteri oli aivan hämillään ja noustuaan ylös hän kysyi: ”Pelastitte minut? Mutta miksi?”

”Koska emme halunneet sinun joutuvan ilveksen hampaisiin” Gabriel kertoi.

”Etkö aio kiittää?” Maija kysyi odottavaisesti tassut puuskassa.

”Kiitos” Valtteri sanoi vastahakoisesti ja juoksi sitten pois katsomatta taakseen. Gabriel ja Maija katsoivat hänen peräänsä.

”Luuletko, että hän oli kiitollinen?” Gabriel kysyi Maijalta.

”En tiedä, mutta toivottavasti hän on edes vähän kiltimpi jatkossa” Maija toivoi kohottaen olkapäitään.

”Ainakin te olitte paljon viisaimpia kuin hän, kun autoitte häntä äskeisestä kiusasta huolimatta” Tonttu kehui heitä.

”Liljakin oli rohkea” Lilja sanoi osoittaen itseään.

”Tietysti olit” Gabriel sanoi siskolleen ja Lilja halasi veljeään tyytyväisenä.

”No niin, nyt taitaa olla aika lähteä kotiin päin” Tonttu arveli ja lapset olivat samaa mieltä. Lilja tosin oli liian väsynyt kävelemään äskeisen toiminnan jälkeen. Joten Gabriel otti hänet reppuselkään ja kantoi siskoaan koko matkan. Ruthilla puolestaan kesti pitkä tovi ennen kuin hän pääsi pois kuopasta jolloin retkikunta oli jo niin kaukana, ettei hän enää nähnyt heitä.

Luku 7. Jäähyväiset, toistaiseksi

Kesä oli ollut pitkä ja täynnä kaikenlaisia seikkailuja. Gabriel ja Maija viettivät mukavan kesän ja nauttivat toistensa seurasta suuresti. Mutta mikäänhän ei kestä ikuisesti, niinkuin ei lämmin kesäkään.

Eräänä aamuna ensimmäiset lehdet alkoivat jo tippumaan puista, sienet työntyivät esiin maasta ja omenat alkoivat kypsyä. Se saattoi merkitä vain yhtä asiaa, oli tullut syksy.

Tämä oli ollut kiireisintä aikaa metsänasukkaille. Osa alkoi keräämään talvivarastoon kaikenlaista syötävää, osa valmistautui muuttamaan muille maille ja osa valmistautui talviunille. Sama juttu oli myös mäyräperheen keskuudessa. Koko perhe keräsi talteen sieniä, luumuja ja sun muuta syötävää, mistä saattoi olla hyötyä keväällä. Tommi tarkkaili samalla pilviä saadakseen selville milloin ensilumi tulisi.

Gabriel tosin alkoi käydä koko ajan levottomammaksi. Tämä oli taas sitä aikaa, kun hänen olisi määrä vaipua pikkuhiljaa talviunille ja erota joksikin aikaa ystävistään.

Siksi Gabriel ja Maija viettivät entistä enemmän aikaa yhdessä, kun Gabriel ehti askareitten ohella. Talvi tulisi metsään minä hetkenä hyvänsä ja nuori pari tapaisi toisensa uudestaan vasta keväällä.

”Minua surettaa aina näin syksyisin, vaikka tiedän ettei talvi kestä ikuisesti” Gabriel sanoi, kun hän ja Maija istuskelivat joen rannalla.

”Minulla on sama tunne” Maija sanoi ”Alan jo nyt kaivata sinua, kun ajattelenkin tulevaa talvea”. Hän alkoi nyyhkyttää hieman surkeana. Gabriel halasi häntä ja sanoi lohduttavaisesti: ”Hei älä nyt. Mehän näemme taas keväällä. Ja sitten olemme taas yhdessä ja teemme kaikkea kivaa”.

”Niin, olet oikeassa” sanoi Maija ja pyyhki kuonoaan. ”Lupaatko rakastaa minua yhtä paljon ensi vuonnakin?” hän kysyi katsoen Gabrielia silmiin toiveikkaana.

”Tietysti. Jopa enemmänkin” Gabriel lupasi silittäen kettutytön poskea mikä sai Maija piristymään hieman.

Flora oli juuri lakaisemassa lehtiä pihalta ja Tommi autteli häntä kasaamalla lehdet kasaan.

”Uskomatonta, että kesä on jo ohi” Flora ajatteli ääneen ”Tuntuu kuin siitä olisi ollut vasta viikko”.

”Totta puhut. Ja tämä kesä on ollut täynnä kaikenlaista” Tommi vastasi vaimonsa aatteisiin.

”Oletko muuten saanut selville koska talvi tulee?” Flora kysyi mieheltään.

”Laskelmieni ja pilvien liikkeiden mukaan ensilumen pitäisi tulla muutamassa viikossa” Tommi arveli katsoen taivaalle.

Flora kyllä luotti miehensä laskelmioihin, mutta hänestä tuntui, että talvi tulisi tänä vuonna vähän liiankin pian.

”Missä Lilja muuten on?” Flora ihmetteli yht’äkkiä.

”Outoa. Tässä hän oli hetki sitten” Tommi kummasteli ja huhuili pikku-Liljaa.

”PÖÖ!” Lilja huusi, kun hän loikkasi ulos lehtikasasta kikatellen. Hän oli piiloutunut sinne sillä aikaa kun äiti ja isä juttelivat ja päätti yllättää heidät.

”Senkin keppostelija” Flora naurahti samalla, kun silitti tyttärensä päätä.

”Auttaisitko isiä kasaamaan lehdet uudestaan?” Tommi ehdotti Liljalle ja Lilja suostui auttamaan. Lehtien kasaaminen oli ihan kivaa.

Illalla mäyräperhe istuutui illallispöytään jutellen päivän tapahtumista kuten tavallista. Gabriel tosin oli melko hiljainen eikä syönyt paljon.

”Mikä hätänä Gabriel?” äiti kysyi ”Eikö ruoka maistu?”

”Mitä? Ai niin. Olin vähän ajatuksissani” Gabriel sanoi kun kuuli äitinsä kysymyksen.

”Ajattelitko taas Maijaa?” isä kysyi samalla vähän kiusoitellen. Gabriel vain nyökkäsi katsellen lautastaan.

”Tehän näette uudestaan keväällä. Ette te eroa ikuisesti” äiti vakuutteli.

”Tiedän” Gabriel sanoi ”Tuntuu vaan oudolle, että minä nukun koko talven ja Maija viettää talven yksinään”.

”Liljakin kaipaamaan Maijaa” Lilja sanoi empaattisesti veljelleen mikä sai Gabrielin hymyilemään hieman.

”Jospa osoitat hänelle kuinka tärkeä hän on sinulle ennen kuin vaivumme talviunille? Anna hänelle vaikka lahja tai jotain” isä ehdotti. Hän tuumi, että jos Gabriel antaisi Maijalle jotain mikä muistuttaisi Maijaa Gabrielista, niin tämä ei olisi niin yksinäinen.

”Hyvä idea. Etsinkin hänelle jotain heti” Gabriel sanoi innostuneena ja meni heti penkomaan tavaralaatikkoaan, jossa hän säilytti kaikki tärkeät tavaransa. Hän löysi sieltä pajupillinsä jonka hänen isänsä oli tehnyt hänelle, kun Gabriel oli Liljan ikäinen.

”Tämän minä annan Maijalle” Gabriel ajatteli ”Hän voisi soitella tällä aina, kun hän ikävöi minua”.

Seuraavana aamuna Gabriel riensi suinpäin Maijan kololle päin. Maijan äiti oli lakaisemassa kolon suulla.

”Huomenta Gabriel. Oletpa sinä ajoissa tänään” hän sanoi, kun hän näki mäyränpojan tulevan juoksujalkaa.

”Huomenta. Onko Maija kotona?” Gabriel kysyi huohottaen juoksusta.

”On toki. Hän on omassa huoneessaan. Voit mennä tapaamaan häntä.” Madonna sanoi. Gabriel kiitti ja meni sisälle.

Maija istui sängyllään miettimässä ja hätkähti nähdessään Gabrielin.

”Kuinka näin aikaisin olet täällä?” Maija kysyi ihmetellen ”Tämäpä hauska yllätys”.

”Tulin tuota, antamaan sinulle jotain” Gabriel sanoi samalla pitäen tassujaan selkensä takana.

”Mikä se on? Älä pidä minua jännityksessä” Maija hihkui innoissaan. Hän rakasti yllätyksiä.

Gabriel ojensi pajupillinsä Maijalle ja selitti: ”Tämän saat muistoksi minusta talveksi. Soita sitä aina, kun ikävöit minua”.

Maija katsoi Gabrielin antamaa pajupilliä lumoutuneena.

”Lupaan soittaa sitä joka päivä” hän lupasi ja katsoi Gabrielia liikuttuneena kiittäen samalla lahjasta.

”Eipä kestä. Kiva, että pidät siitä” Gabriel sanoi ja kysyi: ”Tulethan sinä vielä tapaamaan minua ennen talviunia?”

”Tottakai minä tulen” Maija lupasi.

Sitten tulivat ensimmäiset yöpakkaset ja päivät lyhenivät koko ajan. Oli jo aika vetäytyä talviunille.

”Taas yksi vuosi takana” Tonttu ajatteli katsoessaan taivaalle myllynsä katolta. Hän oli jo käynyt toivottamassa hyvät talvet mäyrille. Hän ei tosin pitänyt pitkistä jäähyväisistä, joten hän teki vain pikavierailun.

Gabriel ja Lilja odottivat Maijaa saapuneeksi viimeisiä hyvästejä varten ennen talviunille menoa. Kun hän sitten saapui paikalle, Lilja riensi ekana halaamaan häntä.

”Tulee ikävä sinua Maija” Lilja nyyhkytti Maijan turkkia vasten.

”Niin minunkin tulee. Mutta näemme sitten taas keväällä” Maija lohdutti halaten takaisin.

”Leikimmekö sitten taas yhdessä?” Lilja kysyi toiveikkaana ja Maija nyökkäsi myönteisesti.

Sitten Gabriel ja Maija halasivat toisiaan pitkään kuin eivät olisi halunneet millään päästä irti.

”Kauniita unia Gabriel” Maija kuiskasi halatessaan.

”Nähdään taas keväällä” Gabriel kuiskasi takaisin ja sitten he katsoivat toisiaan silmiin pidellen toisiaan tassuista.

”Muista, että rakastan sinua vaikka mitä sattuisi” Maija sanoi.

”Niin minäkin sinua, Maija” Gabriel sanoi ja sitten hänen yllätyksekseen Maija suuteli häntä kuonolle mitä oli aivan uutta poskipusujen jälkeen. Gabriel suuteli takaisin samalla, kun tunsu lämpimän olon sisällään. Lilja katsoi heidän suuteluja hymyillen heille ja pidätellen nauruaan.

Suutelun jälkeen Maija toivotti vielä hyvät talviunet enne kuin poistui jättäen Gabrielin ilosta hämmästyneenä. Ja kun mäyrät vetäytyivät lopulta talvilevolle, ensilumi alkoi satamaan peittäen metsän valkean tomun alle ja jättäen hauskan ja jännittävän, mutta ikimuistoksen vuoden taakseen.